

SMARAGDNO MESTO IN VELIKI OZ

Po mnogih preizkušnjah in dogodivščinah so Doroteja s psičkom Totom, ptičje strašilo, kositrni drvar in lev končno prispeli do Smaragdnega mesta. Prebivalci te Ozove dežele so bili vsi po vrsti oblečeni v oblačila smaragdne barve, na glavah pa so imeli koničaste klobuke kakor Mezinci, samo da so bili smaragdne barve.

Kmalu so prispeli pred velika vrata Smaragdnega mesta. Ob vratih je bil zvonec in Doroteja je potegnila za ročaj in zaslišalo se je onkraj vrat srebrno zvončkljanje. Potem so se velika vrata počasi odprla in vsi so odšli noter in stopili v visok obokan prostor, katerega stene so se lesketale od nešteti smaragdov. Pred njimi je stal majhen možiček, približno iste velikosti kakor Mezinci. Od glave do nog je bil oblečen v zeleno in še celo polti je bil zelenkaste.

Možic je vprašal: »Kaj iščete v Smaragdnem mestu?«

»Prišli smo k velikemu Ozu,« je rekla Doroteja.

»Že dolga leta ni nihče prosil, naj ga peljem pred Oza. Oz je mogočen in strašen in če boste sitnariji brez razloga, se utegne razjeziti in vas vse skupaj pri tej priči zdrobiti v sončni prah,« je dejal možic.

»Saj ne gre za neumnosti,« so vsi v en glas odgovorili.

»Saj res,« je dejal možiček, »jaz sem stražar pri mestnih vratih in če res želite pred mogočnega Oza, vas moram spustiti v njegovo palačo. Ampak najprej si morate natakniti naočnike z zelenimi lečami, kajti brez njih vam lahko sijaj in slava Smaragdnega mesta vzame oči. Vsi, ki živijo v mestu, jih morajo nositi dan in noč, ker je tako ukazal Oz.«

Možic je odprl veliko skrinjo polno naočnikov vseh velikosti in oblik in vsa očala od kraja so imela zelena stekla. Vsakomur je nataknil in pripel očala, še celo psičku – šele nato jim je pokazal pot v palačo. Še celo skozi očala, ki so jim varovala oči, so bili Doroteja in njeni prijatelji od kraja čisto zaslepljeni od lesketanja čudovitega mesta. V mestu so bile prečudovite hiše iz zelenega marmorja, cesta je bila zelena in posuta s smaragdi. Šipe v oknih so bile zelene in so se iskriale v sončnih žarkih, ki so bili tudi zeleni – še celo nebo je bilo zeleno. Na cestah je bilo polno zelenih ljudi – mož, žena, otrok. Skratka v smaragdnem mestu je bilo vse smaragdno zeleno.

Tako so torej stopili skozi velika vrata v palačo in odpeljali so jih v prostrano dvorano. Mlado zeleno dekle jih je odpeljalo vsakega posebej v svojo sobo, le Doroteja je ostala skupaj s Totom. Drugo jutro pa je Doroteja prva stopila pred velikega Oza. Znašla se je pred velikim prestolom iz zelenega marmorja, ki je bil posut s smaragdi in stoječ sredi dvorane. Sredi naslonjača je zagledala veliko glavo brez las in telesa. To je bila glava velikana. Iznenada je deklica zaslišala glas:

»Jaz sem Oz, veliki in grozni. Kdo si ti in zakaj si prišla k meni?«

Resno je odgovorila:

«Doroteja sem. Prišla sem k tebi, da bi mi pomagal. Spravi me nazaj v Kansas, kjer imam teto Emo in strica Henrija.»

»Če hočeš, da ti pomagam, moraš najprej pokončati hudobno čarovnico, ki vlada Zahodu,« je rekel Oz.

»Kje pa jo morem!« je zaklicala deklica.

»Pokončala si čarovnico Vzhoda in nosiš čarobne srebrne čeveljce. Šele, ko boš pokončala zadnjo hudobo, ti bom pomagal.«

Razočarana in objokana Doroteja je odšla iz prestolne dvorane. Zunaj so jo že čakali strašilo, kositrni drvar in lev, da bi zvedeli kaj ji je povedal Oz. Drug za drugim so nato obiskali Oza, toda dobili so isti odgovor kot deklica. Vsi so bili močno razočarani, ker pa jim ni drugega preostalo, so se odločili, da poskusijo s skupnimi močmi uničiti čarovnico.

